

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 607/2020
08.09.2020. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Бате Цветковића, председника већа, Драгана Аћимовића, Мирољуба Томића, Јасмине Васовић и Радослава Петровића, чланова већа, са саветником Весном Веселиновић, као записничарем, у кривичном предмету окривљене АА, због кривичног дела превара из члана 208. став 1. у вези члана 33. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљене АА, адвоката Ане Матић Алимпијевић, поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Крушевцу К 482/2016 од 09.09.2019. године и Вишег суда у Крушевцу Кж1 204/19 од 21.02.2020. године, у седници већа одржаној дана 08.09.2020. године, једногласно је донео

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев за заштиту законитости браниоца окривљене АА, поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Крушевцу К 482/2016 од 09.09.2019. године и Вишег суда у Крушевцу Кж1 204/19 од 21.02.2020. године, у односу на повреду закона из члана 438. став 1. тачка 1) Законика о кривичном поступку, док се захтев за заштиту законитости браниоца окривљене у преосталом делу ОДБАЦУЈЕ као недозвољен.

Образложење

Пресудом Основног суда у Крушевцу К 482/2016 од 09.09.2019. године, окривљена АА је, поред осталих оглашена кривом због кривичног дела превара из члана 208. став 1. у вези члана 33. КЗ и осуђена је на казну затвора у трајању од осам месеци, у коју се урачунава време проведено у притвору од 24.07.2019. године до 09.09.2019. године и на новчану казну у одређеном износу од 50.000,00 динара, коју је окривљена дужна да плати у року од три месеца, те је одређено да ће суд, уколико окривљена не плати наведену новчану казну у остављеном року, исту заменити казном затвора, тако што ће за сваких започетих 1.000,00 динара новчане казне одредити један дан казне затвора, с тим да казна затвора не може бити дужа од шест месеци. Окривљена је обавезана да плати суду на име паушала 10.000,00 динара и на име трошкова кривичног поступка износ од 51.389,00 динара у року од 15 дана по правноснажности пресуде под претњом принудне наплате.

Пресудом Вишег суда у Крушевцу Кж1 204/19 од 21.02.2020. године, делимичним усвајањем жалби окривљеног ББ и браниоца окривљене АА, првостепена пресуда је преиначена само у делу одлуке о кривичној санкцији тако што је Виши суд у

Крушевцу окривљену АА за кривично дело превара из члана 208. став 1. у вези члана 33. КЗ, за које је првостепеном пресудом оглашена кривом, осудио на казну затвора у трајању од шест месеци у коју се урачунава време проведено у притвору од 24.07.2019. године до 09.09.2019. године и на новчану казну у одређеном износу од 20.000,00 динара коју је окривљена дужна да плати у року од три месеца, с тим што ће суд, ако окривљена новчану казну не плати у наведеном року исту заменити казном затвора, тако што ће за сваких започетих 1.000,00 динара новчане казне одредити један дан казне затвора, док су у осталом делу жалбе одбијене као неосноване, а првостепена пресуда је у непреиначеном делу потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда бранилац окривљене АА, адвокат Ана Матић Алимпијевић, благовремено је поднела захтев за заштиту законитости због повреде закона из члана 439. тачка 1) ЗКП и Протокола 7 Европске конвенције о људским правима са предлогом да Врховни касациони суд побијане пресуде преиначи тако што ће окривљену ослободити од оптужбе и одлучити да трошкови кривичног поступка падну на терет буџетских средстава. Бранилац је предложио да буде обавештена о седници већа Врховног касационог суда у смислу члана 488. став 2. ЗКП.

Врховни касациони суд је доставио примерак захтева за заштиту законитости браниоца окривљене Републичком јавном тужиоцу, кога није обавестио о седници већа као ни браниоца окривљене, налазећи да њихово присуство не би било од значаја за доношење одлуке, у смислу члана 488. став 2. ЗКП, па је одржао седницу већа на основу члана 490. ЗКП, на којој је размотрио списе предмета са пресудама против којих је захтев за заштиту законитости поднет и по оцени навода у захтеву, нашао:

Указујући на повреду закона из члана 438. став 1. тачка 1) ЗКП, бранилац окривљене АА, у захтеву за заштиту законитости истиче да је окривљена пресудом Основног суда у Нишу Спк 39/16 од 16.03.2016. године, већ осуђена за кривично дело за које је оглашена кривом побијаном правноснажном пресудом. У вези са тим бранилац у захтеву наводи да је пресудом Основног суда у Нишу Спк 39/16 од 16.03.2016. године прихваћен споразум о признању кривичног дела који су окривљени ББ и окривљена АА закључили са Основним јавним тужилаштвом у Нишу, па су оглашени кривим за продужено кривично дело превара из члана 208. став 3. у вези става 1. у вези члана 61. и члана 33. КЗ, којом пресудом је утврђено да су окривљени у периоду од 29.08.2013. године до 26.01.2016. године заједничким учествовањем са умишљајем у радњи извршења у намери да себи прибаве противправну имовинску корист довели у заблуду и одржавали у заблуди већи број лица лажним приказивањем чињеница, а да је окривљеној АА у предметном кривичном поступку стављено на терет исто кривично дело извршено 16.10.2015. године које време је у оквиру периода извршења предметног кривичног дела из пресуде Основног суда у Нишу Спк 39/16, те да су и све друге околности дела идентичне осим истоветности оштећеног, тако да је, према ставу браниоца, кривично дело за које је окривљена оглашена кривом побијаном правноснажном пресудом по својим обележјима и по околностима дефинисаним чланом 61. став 3. КЗ, такво да по свим елементима, осим истоветности оштећеног одговара кривичним делима за које је окривљена осуђена пресудом Основног суда у Нишу Спк 39/16, с обзиром на то да постоји идентитет окривљених, радње извршења, истог временског периода, истог умишљаја и са истим чини продужено кривично дело у смислу члана 61. став 1. КЗ. Стога је према наводима захтева, вођење различитих поступака за истоврсно дело, код којих постоји временски континуитет јединствен умишљај, истоврсност предмета дела, у супротности са сврхом постојања института

продуженог кривичног дела због чега су доношењем побијане правноснажне пресуде повређене одредбе члана 34. став 4. Устава Републике Србије, члана 4. став 1. ЗКП и члана 4. Протокола 7. уз Европску Конвенцију о људским правима.

Изнете наводе захтева браниоца окривљене Врховни касациони суд оцењује као неосноване.

Наиме, наводе садржане у захтеву за заштиту законитости, бранилац окривљене АА, истакао је и у жалби изјављеној против првостепене пресуде, а другостепени суд је нашао да су ти жалбени наводи неосновани и о томе на страни 3, седми став и на страни 4, први и други став образложења своје пресуде Кж1 204/19 од 21.02.2020. године дао јасне и довољне разлоге које Врховни касациони суд прихвата и у смислу одредбе члана 491. став 2. ЗКП, на те разлоге упућује.

Стога, и по налажењу Врховног касационог суда побијаним правноснажним пресудама није учињена повреда закона из члана 438. став 1. тачка 1) ЗКП, на штету окривљене АА.

Бранилац окривљене у захтеву указује и то да је првостепени суд одбио да у доказном поступку изведе доказе везане за физичко и психичко насиље које је окривљени ББ вршио над окривљеном АА, а које доказе је било неопходно извести како би се утврдиле чињенице и околности од значаја за утврђивање кривице окривљене, чиме је повређена одредба члана 68. став 1. тачка 10) ЗКП.

У захтеву за заштиту законитости бранилац окривљене указује да је на штету окривљене одлуком о кривичној санкцији повређен закон из члана 439. тачка 3) ЗКП, са образложењем да је казна затвора у трајању од шест месеци за кривично дело превара имајући у виду да је извршењем кривичног дела прибављена противправна имовинска корист у износу од 6.000,00 динара и да се оштећена није придружила кривичном гоњењу, престрога, несразмерна са тежином кривичног дела и у супротности са судском праксом. Поред тога бранилац у захтеву наводи да суд, у погледу новчане казне није користио законску могућност њеног изрицања у дневним износима у складу са одредбом члана 49. КЗ, већ је исту одмерио у одређеном износу од 20.000,00 динара, што се може сматрати одмаздом а не казном, јер је у току поступак утврђено да је окривљена завршила само основну школу, да је домаћица, да је у поступку развода брака, и да је дуже од две и по године провела у казнено поправним установама, тако да овако превисока одмерена новчана казна за њу може значити само 20 дана затвора, јер не постоји могућност да је плати.

По налажењу овога суда бранилац окривљене иако формално указује на повреду закона из члана 439. тачка 3) ЗКП, изнетим наводима суштински истиче да суд није правилно одмерио ни казну затвора нити новчану казну с обзиром на чињенице које утичу да казна буде већа или мања и тиме суштински указује неправилност одлуке о кривичној санкцији у смислу члана 441. став 1. ЗКП.

Бранилац у захтеву такође указује да образложење побијаних правноснажних пресуда не садржи било какве разлоге којима се суд руководио приликом пресуђења, односно не постоје разлози из којих се може закључити због чега је окривљеној изречена затворска казна у трајању од шест месеци којим наводима се истиче повреда закона из члана 438. став 2. тачка 2) ЗКП.

Како чланом 485. став 4. ЗКП, који прописује разлоге због којих окривљени, односно његов бранилац, сходно правима која има у поступку у смислу члана 71. тачка 5) ЗКП, могу поднети захтев за заштиту законитости, против правноснажне одлуке и поступка који је претходио њеном доношењу, није предвиђена могућност подношења овог ванредног правног лека, због повреде закона из члана 68. став 1. тачка 10), члана 441. став 1. ЗКП и члана 438. став 2. тачка 2) ЗКП, то је Врховни касациони суд захтев браниоца окривљене АА, у овом делу оценио као недозвољен.

Из изнетих разлога, Врховни касациони суд је на основу члана 491. став 1. и члана 487. став 1. тачка 2) ЗКП, одлучио као у изреци ове пресуде.

Записничар – саветник
Весна Веселиновић,с.р.

Председник већа – судија
Бата Цветковић,с.р.

За тачност отправака
Управитељ писарнице
Марина Антонић